

Kızıl

Sonbahar

Çiğdem Güçlü Karagül

EFİL YAYINEVİ

KIZIL SONBAHAR

Genel Yayın Nu.: 119

ISBN: 978-605-4334-87-2

1. Basım, Ağustos 2011

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti. ©2011
Efil©2011

Bu kitabın tüm hakları saklıdır.
Herhangi bir şekil ya da yöntemle çoğaltılamaz.

Sertifika Nu.: 12131

Sayfa ve Kapak Düzeni: EFİL YAYINEVİ

Baskı ve Cilt: Ayrıntı Basımevi

EFİL YAYINEVİ

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.

Ahmet Rasim Sokak 18/2 Çankaya/Ankara, Türkiye

Tel : (+90) 312 442 52 10

GSM : (+90) 541 232 00 96

Faks : (+90) 312 442 52 12

www.efilyayinevi.com

Kitabın yazımı boyunca benden desteğini esirgemeyen dostum, yol arkadaşım, Ebru Sündüz Doğan'a, yazılan her satırı kontrol ederek, her anını heyecanla yaşayan can arkadaşım Pınar Yüksel'e, teknik konularda desteğini esirgemeyen, gönülden yardımcı olan Ayhan Elmalıpınar'a, samimi eleştirileri ile dost Mine Dinçer'e, gerekli düzeltmeleri yapıp benim için ikinci bir göz olan Osman Namdar'a, anlayışıyla beni mutlu eden, sessizce yazmamı beklerken onlardan aldığım dakikalara ses çıkarmayan canım kızım'a ve eşime, bana olan inancı ve desteği için Vali Kemal Önal'a, teşekkürün keşke bir başka yolunu bulabilseydim.

Yaşanmamış tek duygu, yazılmamış tek söz yok. Acıları yaşarken hissettiğimiz ağdalı hisler, sevdiğimizde yaşadığımız uçucu duygular bizi, ilk kez bizim tarafımızdan yaşanıyormuşçasına etkiliyor. O zaman yeryüzünde daha önce kimsenin bu kadar acı çekmediğini ya da bunca sevinmediğini düşünüyoruz. Yazarken, ilk kez biz anlatıyormuşçasına heyecanlanıyoruz. Oysa yaşanmamış duygu, yazılmamış söz yok. Ama aynı şeyleri farklı şekillerde duymak, bize benzemeyen bir insanın duygusuna okurken yakınlaşmak, hem kendi

duygularımıza yakınlaşma fırsatı, hem başkalarının yüreğine temas edebilme şansını sunuyor bize. Yazmak benim için duyguları sil baştan yaşamak demek. Bana ait olmayanları da. Farklı olanları anlayabilmek demek. “Kızıl Sonbahar” içinde kendinizden izler bulacağınıza inandığım bir öykü. Daha çok bir kadın öyküsü diyebilirim. Acıların, sevinçlerin, hayata ait her şeyin içinden geçip gittim yazarken. Umarım siz de okurken aynı duyguları hissedersiniz. Hem benim ellerimin geçtiği sözcüklerden, sizin gözleriniz geçerken, aynı duygulardan beslenebiliyorsak, birbirimize dokunuyoruz demektir. Bir kitap bitinceye kadar yazarına aittir. Ancak bittikten sonra, kitabın asıl sahibi okurudur. Benim de yüreğimin başucuna yerleştirdiğim bu tür kitaplarım var. Umarım Kızıl Sonbahar da sizin için öyle olur. Ben Kızıl Sonbahar’ı çok sevdim. Yolu açık olsun. Sizde.

Hava kararmak üzereydi. Elinde alışveriş torbaları, hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı. Yorgundu, akşamüstü müşterisiyle yaşadığı bir hadiseye canı oldukça sıkılmıştı. Dönüşte, kendine iyi gelecek bir akşam yemeği planı yapmış, kafasını dağıtmıştı. Kapının önünde çantasını açtı, anahtarını aramaya başladı. Bulamadı. Elindekileri söylenerek yere bıraktı, çantasını boşaltmaya başladı. Ah bu kadın çantaları, içinde bir şey bulmak atomu parçalamaktan zordu. Makyaj çantası, cüzdanı, aynası, arabanın anahtarları, not defteri, cep telefonları... Evet, nihayet kuyunun en dibinde buluvermişti anahtarını. Kapısını açıp kendini evine attı. Poşetleri bir kenara bırakıp, doğruca banyoya koştu. Ilık bir duş, insanın ruhunu da yıkıyor diye düşündü. Suyu açıp kendini suyun kollarına bıraktı. Şimdi, bütün stresimi banyonun dışında bırakıyorum ve umarım duştan çıktığımda beni kapının önünde bekliyor olmazlar, diye geçirdi içinden.

Çıktığında rahatlamıştı, gidip aldıklarını yerleştirdi dolaba. Biraz bir şeyler atıştırdı. Sonra bir kahve hazırladı kendine, nefis bir Türk kahvesi. Kokusunu içine çekti, insan bir kahvenin kokusunda bile yaşadığının farkına varabilir diye düşündü. Kahvenin kokusuna, yaşamın kokusu karışabilir ve insan işte öyle bir akşam saatinde, bir cezveyi karıştırırken, yaşamı ciğerlerine çekebilirdi. Salonuna evinin, yuvasının kendine en rahat gelen koltuğuna kuruldu. Neredeyse bütün duvarı kaplayan geniş camın önüne, beyaz koltuklar ve bir kütüphane yerleştirmişti. Bazen unutmaya, bazen hatırlamaya yarıyordu evinin bu

köşesi. En hüzünlü zamanlarını da, en mutlu anlarını da burada geçirmişti. Yani hem mutluluğun hem hüznün renkleri yansımıştı beyaza. Bir şeyler okumak için uzandı, o sırada telefonu çaldı. Arayan biricik dostuydu. Seyahatteydi. Keşke burada olsaydı diye geçirdi içinden.

“Canım, ne haber, ne yapıyorsun?”

“Kahve içiyorum. Sensiz tadı olmuyor. İyi misin? Nerdesin?”

“Bensiz kahve içmene izin verir miyim? Geliyorum. Bir şey lazım mı? Ben açım.”

“Yaşasın. Sen lazımsın bir tek. Acele et.”

Sevinçle doldu içi. Topu topu yedi gündür yoktu arkadaşı ama yedi yıl geçmişti sanki aradan. Hemen yiyecek bir şeyler hazırladı. Kapı çalınca koşarak açtı. Yirmili yaşların sonunda ama asla otuzlu yaşların başında olmayan iki kadın, iki küçük kız çocuğunun yıllara meydan okuyan coşkusuyla kucaklaştılar. Daha ilkokul sıralarında başlamıştı arkadaşlıkları. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta birlikte olmaya ant içeceklerini bilmiyorlardı henüz birbirlerine merhaba dediklerinde. O günden sonra, her sıkıntı ve sevinci birlikte paylaşmış, hayat boyu ağacın gövdesine dolanan sarmaşık misali, birbirlerine dallarını dolayarak büyümüşlerdi. Ne keskin kılıçlar, ne yeni bilenmiş baltalar yetmemişti dallarını birbirinden ayırmaya. Çok sonraları anlamışlardı, her aşkın içinde dostluğu her dostluğun da içinde aşkı barındığını.

Sevinçle sohbete daldılar. Arkadaşı bir otelin halkla ilişkiler müdürüydü. İş gezisi için şehir dışındaydı. Anlatacak öyle çok hikâye vardı ki, ne renkli simalar ne eski maceralar canlanıvermişti bu gezide. Uçaktan iner inmez hemen ona gelmişti. Gerçi gelişmeleri telefonda anlatmıştı ama yine de canlı yayın daha heyecan vericiydi. Birer kahve daha hazırladı Selin. Elif de Selin'e aldığı hediyeleri çıkardı. Selin hediye almaya bayılırdı, vermeye

de. Bu yüzden ikisi de hediyelere, sürprizlere bayıldıkları ve en çok da birbirlerinin gözündeki mutluluğu sevdikleri için elleri boş gitmezlerdi birbirlerine. Birinin giydiğini öbürü giymese en çok giyenin içi yanardı. Ama ikisi de bilirlerdi ki, en büyük hediye Tanrı, aralarındaki dostluğu sunarak vermişti onlara. İyi dost olmanın iyi bir dost bulmaktır karşılığı. Çocukluk günlerinde, Elif'in üzüldüğü ağlamasına dayanamayan Selin, şöyle bir not yazmıştı ona; "Gece saçlarına hüznü kondurmuş, intikam almak ister gibi kendinden çaldığın siyahından." Ama şimdi her zamankinden mutluymuştu arkadaşısı.

"Biliyor musun, Tarık'la karşılaştım," dedi heyecanla Elif. Anımsayamadı Selin.

"Hangi Tarık?"

"Bizim lisedeki sessiz Tarık."

"Hadi canım, inanmam. Nasıldı?"

"Valla, gayet sesli şekerim. Çocuğun ses telleri açılmış."

"Bak sen!"

"Bir şirkette yöneticilik yapıyormuş. Toplantı için gelmiş o da. Hem tatil hem iş. İkisi bir arada."

"Bayılırım şu iş toplantılarına ve eğitime zaten. Hem dinleniyorsun hem çalıştığın için zinde kalıyorsun. Tebdil-i mekânda ferahlık vardır diye boşa söylememiş büyüklerimiz."

"Yaa, her konuya bir aydınlık getirmişler. Sağ olsunlar diyeceğim ama çok geç sanırım. Tarık haftaya gelecek. Sen de gelersin."

"Plan yaptınız yani!"

"Yok, öyle denemez. Gelecekmış zaten, biraz erkene aldı. Orada epeyce beraber olma fırsatı bulduk. Çok tatlı ya. Çok keyifli vakit geçirdik."

"Huu! Allah, Allah! Yani yıllardır adını unuttuğumuz

sessiz Tarık.”

Selin arkadaşının gözlerinden anlamaya çalıştı. Bu eski bir arkadaşı görmekten duyulan mutluluk muydu, yoksa hayatlarında yeni bir sayfa mı açılıyordu?

“Sessiz Tarık’ın oldum olası sana karşı meylî vardı zaten. Seni görünce o da çok sevinmiştir.”

“Sessiz değil dedim ya! Çok eğlenceli, görünce sen de çok seveceksin.”

“Haa! Sen gördün sevdin, benim de sevmemi istiyorsun yani. Hem de çok tatlı! Bizim Tarık!

“Üff! Kalk aldığım bluzu dene. Bak, sana çok yakışacak. Ne kadar aradım bu rengi,” dedi Elif. Bir taraftan arkadaşını kolundan tutup aynanın önüne, yere saçılmış paketlerin önüne götürdü.

İki arkadaş hararetle paketleri açtılar. Nefis şeyler almıştı Elif. Bir ara yeşil bir gömlek ilişti eline.

“Aaa. Bu da çok güzelmiş,” dedi Elif, “ne zevkli kadınıam. Hadi bu benim olsun!”

Selin gömleği kaptı.

“Hayatta olmaz! Bu benim. Hem gözlerimi ortaya çıkarır.”

Paketleri hızla toplayıp odasına götürdü. Gülüşerek koşuşturdular. Adetleriydi işte bir şeyleri böyle kapışmak, çocukluklarından kalmış tatlı bir huydu. Dolabı açtı, o da arkadaşına bir şeyler almıştı,

“Bak,” dedi, “Harika bir kırmızı bluz. Bu senin için.”

“Bayıldım,” dedi Elif. Yatağın üstü kıyafetlerle doldu.

“Bugün akşamüstü canım çok sıkıldı,” dedi Selin. “Sabahtan bir müşterimin ofisinin dekorasyon işlerini bitirip teslim ettim. Öğlen aradı. Beğenmediği şeyler varmış, görüşmek istedi. Kalkıp gittim. Biraz kaba saba. Biraz dediğim, adamın insan olduğunu sade konuşabilmesinden

anlıyorsun. Hani ses çıkarmasa böğürecek sanırsın. Ofisi tamamen değiştirmemi istedi. Düşünebiliyor musun?”

“Düşünürüm, düşünürüm. Olur deseydin. Para onun cebinden çıkacak nasıl olsa.”

“Amaan, konuşma tarzını duysan sinir olursun.” Selin göbeğini şişirip, sesini kalınlaştırarak Elif’in karşısına geçti.

“Valla Selin Hanım, bunlar değişecek. Benim istediğim gibi değişecek. Parası neyse öderiz.”

“Bunların renginin değişmesi çok zor dedim. Ne dedi biliyor musun?”

“Ne dedi?” Selin sesini kalınlaştırdı.

“Para her şeyin rengini değiştirir Selin Hanım, insanın bile.”

“Ayı! Ayılar şehre indi işte. Tamam, ben rengimi değiştirirken siz dışarıda biraz otlayın deseydin. Bu adamı nerden buldun ya?”

“Harika, yarın söylerim. Siz otlarken biz de sizin ahırı eğlenceli bir yer haline getirelim derim. Olmadı, sen dersin. Ne de olsa müşterim.”

İki arkadaş gülmeye başladılar.

“Hatırlı bir müşterim aracı oldu. O da ona yaptığımız ofisi görmüş. Çok beğenmiş. Kendisi istedi geldi. Yapacağımız her değişikliği anlattık Ayhan’la beraber. Her şeyi kabul etti. İşin sonunda terslik çıkardı. Adı Haydar. Haydar Bey mi, Haydar Ağa mı artık. Paraya sahip olmanın verdiği görgüsüz ukalalık.”

“Paralıyım, görgüsüzüm, öküzüm yani.”

“Aynen öyle. Neyse hallederim yarına.”

“Parasını ödedi mi bari, Bay Ayı?”

“Bay Ayı, ödemenizi yapalım dedi, ama ben almadım.

İşimi bitirir öyle alırım. Ben paranın renginde değişiklik yapamadığı insanlardanım Haydar Bey. İşimi bitireyim, ortağım Ayhan Bey’le halledersiniz işin o kısmını dedim.”

“Vay, ortağım ha! Taş gediğine oturmuş yani.”

“Taş yüreğime oturdu. Asıl canımı yakan neydi, biliyor musun?”

“Haklı olması mı?”

“Evet, para rengini değiştiriyor insanın.”

“Tabii baksana Michael’a. O zenci adam senin benim gibi bembeyaz şimdi.”

“Ha bizim Michael. Doğru.” Gülmeye başladı.

“Sen geldin, ne iyi oldu işte. Tarık da gelir hafta sonu. Sessiz Tarık yani.”

Bıyık altından gülerek Selin.

“Sessiz değil dedim ya kızım!”

Elindeki minderi Selin’e fırlattı Elif.

“Aman sestem yana sorunuz olmaz. Sen yeterince seslisin, tek başına TRT çok sesli korosuna bedelsin. Dert etme.”

İki arkadaş güzel bir akşam geçirip, ayrı geçirilen zamanların acısını çıkardılar.

“Hadi yatalım artık. Sabah çok yoğunum,” dedi Elif.

“Tamam,” dedi Selin. “Çocuklara da uğrayacağız yarın öğleden sonra. Müsait olur musun?”

“Ne götüreceğiz, alışverişleri yapıldı mı? Gıda falan.”

“Barış halletmiş gıda işini. Kıyafetti, okul eşyasıydı onları da beraber hallettik. Elimizdekileri götürelim. Bu hafta görüştüğüm birkaç müşteri de yardım edecek.”

“Ah ne iyi. Benim görüştüğüm yerler de oldu. Üniversitelilere burs için. Çocuklar başarılı olurlarsa iş imkânı bile sağlayabilirler.”

“İnşallah,” dedi Selin.

“Ne iyi insanlar var,” dedi Elif. “Yakından tanımayınca anlamıyorsun derininde nasıl bir maden sakladığını. Yani ne kaba saba adamlardan, nasıl ince ruhlar çıkıyor şaşırıyorum bazen.”

“Evet.”

“Ve bu gizli iyiler sayesinde dünyanın çivisi çıkmıyor. Aşıkâr kötülükler galebe çalamıyor iyiliğe. Merhamet her daim nefrete galip geliyor.”

İki arkadaş çocukluklarından sözleşmişlerdi, kazançları ne olursa olsun, paralarının bir kısmını ihtiyacı olanlarla paylaşıyorlardı. Bir de gönüllü olarak imkânı olmayan öğrencilere ders çalıştırıyorlardı. Hatta gönüllü bir doktorları vardı. Doktor Kemal. Doktor Kemal, Barış'ın bir tanıdığıydı. Barış da onların daha önce burs imkânı sağladıkları üniversiteli gençlerden biriydi. Hem müzikle ilgileniyor hem okuluna devam ediyordu. Başarılı bir öğrenci, akıllı bir gençti. Verilen emeğe değmiş, kısa sürede onların arasına katılmıştı. Barış, doktorun aralarına katılmasını sağlamıştı. Selin ve Elif doktorla henüz karşılaşmamışlardı. Hasta çocuklara, yaşlılara bakıyor, tedavilerini yapıyor, sonra ilaçları tedarik ediliyordu. Onlar gün geçtikçe büyüyen bir ekipti. Ve insanların yüzlerinde mutlu bir tebessüm görmek her şeye geliyor, tüm yorgunluklarını unutturuyordu.

“İyi geceler,” dedi Selin arkadaşına, alnına kocaman bir öpücük kondururken. “İyi ki varsın.”

“Sen de,” dedi Elif. “Hadi şimdi kaybol canım, yol yorgunuyum.”

“Sen uykuya daldığında ben çok uzaklarda olacağım.”

“İyi, başucuma mektup bırakmayı unutma. Okur okur ağlarım.”

“Tamam, Yeşilçam çocuğu. İyi uykular.”

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Gece ve karanlık şehre hakim olmuştu. Sokak köpekleri dolanıyor, bir sokak serserisi ileride sokağın sonuna işiyor, polis arabaları devriye geziyor, bir barda kadın yüzünden kavga çıkıyor, bir evde ak sakallı bir dede rabbine secde edip insanlar için yakarıyor, Rab duaları duyuyor, yani hayat alabildiğine akıp gidiyordu. Uykunun genç kadınları koynuna aldığı vakitte, melekler yazgıları uygulamak için harekete geçiyordu...

Elif, inleme sesiyle uyandı, sıçrayarak kalktı. Arkadaşının odasına koştu. Selin'in rengi bembeyazdı. Elif çığlık attı, yorganı açtı, ateşine baktı.

“Selin, Selin! İyi misin, canım? Bana bak, bana bak!”

“İyiyim,” dedi Selin. Ama acıdan kıvranıyordu.

“İyi değilsin,” dedi Elif, telaşla.

Çarşaf kan olmuştu. Kanama geçiriyordu arkadaşı.

“Hadi, hemen hastaneye gidiyoruz,” dedi.

Üstüne bir şeyler geçirdi. Selinin üstünü değiştirdi. Arabaya atladılar. Elif, yol boyunca telaş içinde söyleniyordu.

“Geçecek canım. Hiçbir şeyin yok, göreceksin. Sakın bayılma, bayılayım deme. Bak, sen bayılırsan ben de bayılırım. Sakin ol, sakin ol. Tamam mı? Bak, bak çok az kaldı, canım benim. Miden bulanıyor mu? Kus, kus arabaya. Titizlenme, ben temizlerim.”

Elif telaş içindeydi. Bir yandan dikkatle arabayı kullanıyor, bir yandan arkadaşını ayık tutmaya çalışıyor, diğer yandan vaktinde yetişmek için dua ediyordu.

“Bak, az kaldı canım. Hiçbir şeyin yok, ben yanındayım. Bana bak, uyuma sakın. Sakın uyuma. Yola bak, yola baksana. Konuşsana benimle, bir şey anlat, hadi. Ağrın var mı?”

O ana dek bembeyaz bir yüz, acıdan kenetlenmiş avuçlarla arkadaşının çaresiz çırpınısını izliyordu Selin. Usulca ona döndü.

“Canım arkadaşım, lütfen konuşmayı bırak, odama geldiğinden beri bir saniye susmadın. Arabayı hızlı kullan, yoksa hastaneye vardığımızda, kanama sebebiyle hastaneye gelip, beyin travması nedeniyle hayatımı kaybeden ilk kişi olarak tıp literatürüne geçeceğim.”

“Oh!” dedi Elif. “Hâlâ laf yetiştiriyor, çok şükür.”

“Ayrıca komik görünüyorsun. Yola bak, kaza yapmayalım. Beni iyileştireyim derken, ikimizi birden öldüreceksin.”

“Ah, esprili hastamız. İyisin bakıyorum. Bana takılınca rengin yerine geldi, kanaman da durduysa dönelim.”

Zorla gülümsedi Selin. Elif rahatlamıştı. Az kalmıştı zaten. Arkadaşının durumu çok kötü değildi demek. Hastanenin önüne park etti. Arkadaşının kapısını açtı. Üstünü giydirdi. Hastanenin güvenliğine seslendi,

“Bir ambulans lütfen, ambulans.”

Öyle telaşlıydı ki sedye yerine ambulans diye bağıırıyordu. Kapıda ki görevli sırtarak;

“Abla on metre için ambulans çağırmayalım, sedye olmaz mı?” dedi.

“Olur, olur. Getir,” dedi Elif, sertçe. “Ne gece ama hastası da hastabakıcısı da komedyen,” dedi mırıldanarak.

Arkadaşını sedyeye yatırdı. Acil servise geçtiler. Selin’in durumu pek de iyi görünmüyordu. İlk kontroller, bir yığın sorgu sual, son adet tarihi, akşam ne yediği, ilaç alıp